

TEZA:

Obwiniony radca prawny przyjął od klienta (pokrzywdzonego) pełnomocnictwo do reprezentowania go oraz kwotę 2.400 zł z tytułu wynagrodzenia i przez 4 miesiące nie wywiązał się z przyjętego zlecenia, co uzasadniało wymierzenie kary dyscyplinarnej za ten czyn w wysokości 6000 zł.

Zarzut niewspółmierności wymierzonej kary pieniężnej, podniesiony przez obwinionego, nie zasługiwał na uwzględnienie.

WO – 223/22

ORZECZENIE

z dnia 28 marca 2023 roku

**Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych
w Warszawie w składzie:**

Przewodniczący: SWSD Piotr Karwat

Sędziowie: SWSD Adam Lonty

SWSD Michał Łukasik /sprawozdawca/

Protokolant: Piotr Ciepiński

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Dariusza Drozdowskiego

po rozpoznaniu w dniu 28 marca 2023 r. na rozprawie sprawy radcy prawnego W. S.
nr wpisu (...)

obwinionego o to, że w dniu 10 czerwca 2021 r. w (...) przyjął od pana M. M.
pełnomocnictwo do reprezentowania go oraz kwotę 2.400 zł z tytułu wynagrodzenia i
do dnia 3 października 2021 r. nie wywiązał się z przyjętego zlecenia, tj o czyn z art. 64
ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tj. Dz. U. z 2022 roku poz.
1166) w związku z art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego

z powodu odwołania obwinionego od orzeczenia z dnia 6 października 2022 r.
Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego OIRP w sprawie D 160/XI/22/

orzeka:

1. utrzymać w mocy zaskarżone orzeczenie;
2. zasądza od obwinionego koszty postępowania odwoławczego w kwocie 1.800,00 zł (jeden tysiąc osiemset złotych) na rzecz Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie.

Uzasadnienie

Dnia 6 października 2022 r. w sprawie o sygn. akt D 160/XI/22 Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych, po przeprowadzeniu rozprawy, wydał orzeczenie, w którym uznał radcę prawnego, W.S., winnym popełnienia zarzucanego czynu określonego we wniosku o ukaranie i za powyższy delikt dyscyplinarny w punkcie pierwszym wymierzył karę pieniężną w kwocie 6.000,00 złotych i zasądził od Obwinionego na rzecz OIRP tytułem zwrotu kosztów postępowania dyscyplinarnego kwotę 1.450,00 zł.

Od powyższego orzeczenia, którego uzasadnienie Obwiniony otrzymał 10 listopada 2022 r., zostało wniesione w terminie odwołanie datowane na 24 listopada 2022 roku. Przedmiotowemu orzeczeniu Obwiniony zarzucił wymierzenie niewspółmiernie wysokiej kary pieniężnej za zarzucany czyn i wysokie koszty postępowania. W uzasadnieniu powołał się na wysokość otrzymanego w tej sprawie honorarium i braku odniesienia do wysokości nałożonej kary, jakkolwiek sam podkreślił brak bezpośredniego znaczenia tej kwestii. Za zbyt dotkliwą uznał też wysokość kosztów postępowania.

Wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia w części poprzez obciążenie Obwinionego karą pieniężną nie wyższą niż 2.000 zł oraz obciążenie kosztami postępowania w kwocie 1.000 zł.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny ustalił i zważył co następuje:

Odwołanie Obwinionego nie zasługuje na uwzględnienie.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny w Warszawie stwierdził, że sprawa została zainicjowana skargą Pokrzywdzonego w październiku 2021 r. o czym Obwiniony został poinformowany pismem datowanym na 21.10.2021 r. a wobec jego zwrotu z tytułu

niepodjęcia ponownie wyekspediowano pismo, które zostało odebrane 9 grudnia 2021 r. Pismem z dnia 16 grudnia 2021 r. Obwiniony wniósł o przedłużenie terminu do zajęcia stanowiska oraz zadeklarował podjęcie działania celem ugodowego załatwienia sprawy z Pokrzywdzonym.; kolejnym pismem z dnia 31 grudnia 2021 r. wniósł o dalsze przedłużenie terminu argumentując brakiem zakończenia działań w sprawie ugodowego załatwienia sprawy.

Z uwagi na brak reakcji Obwinionego 10 lutego 2022 r. zostało wydane postanowienie o wszczęciu dochodzenia dotyczącego naruszenia ustawy o radcach prawnych, a Obwiniony zobowiązany do stawienia w siedzibie OIRP – powyższe wezwanie nie zostało podjęte i nastąpił zwrot przesyłki do nadawcy.

Następnie Obwiniony nie stawił się 15 marca 2022 r. celem słuchania w siedzibie OIRP mimo odebrania wezwania 10 marca 2022 r. Postanowienie z dnia 15 marca 2022 r. o przedstawieniu zarzutów zostało przesłane Obwinionemu wraz z kolejnym wezwaniem do stawienia się 7 kwietnia 2022 r. celem słuchania. Mimo odebrania korespondencji przez Obwinionego 4 kwietnia 2022 r. nie stawił się celem jego słuchania 7 kwietnia 2022 r. Kolejny termin słuchania został ustalony na 26 kwietnia 2022 r. i dopiero wtedy Obwiniony stawił się i w trakcie słuchania przyznał się do braku realizacji zlecenia Pokrzywdzonego i braku rozliczenia się z przyjętej kwoty 2.400 zł. W trakcie słuchania wniósł o określenie terminu 7 dni na szczegółowe ustosunkowanie się do sprawy i ewentualne rozliczenie z klientem. Powyższy termin nie został dotrzymany i Obwiniony 4 maja 2022 r. wniósł o przedłużenie terminu do 13 maja 2022 r., a następnie 13 maja 2022 r. ponowił wniosek o jego kolejne przedłużenie do 20 maja 2022 r.

Wobec braku dotrzymania także i tego terminu pismem z dnia 13 czerwca 2022 r. wezwano Obwinionego do stawienia 30 czerwca 2022 r. celem dalszego słuchania, na które to słuchanie nie stawił się w ww. terminie mimo odebrania korespondencji 26 czerwca 2022 r. Ponownie wystosowano 30 czerwca 2022 r. wezwanie do stawienia 2 sierpnia 2022 r. lecz mimo odebrania wezwania 19 lipca 2022 r. również w tym terminie Obwiniony nie stawił się.

W tej sytuacji 8 sierpnia 2022 r. Rzecznik Dyscyplinarny OIRP złożył do Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego OIRP wniosek o ukaranie, o czym Obwiniony został poinformowany pismem odebrany 26 sierpnia 2022 r.

Obwiniony został wezwany przez OSD OIRP pismem z dnia 31 sierpnia 2022 r. – data odbioru 19 września 2022 r. - na rozprawę w dniu 6 października 2022 r., na

którą się nie stawił wnioskując o jej odroczenie z racji przedłożenia zwolnienia lekarskiego, które – jak podniósł w protokole OSD OIRP - nie zostało wystawione przez lekarza sądowego.

Przechodząc do *meritum* sprawy, to rozstrzygając zarzut niewspółmierności wymierzonej kary pieniężnej w wysokości 6.000,00 zł skład orzekający nie podziela zarzutów zawartych w odwołaniu.

Rozpatrzeniu odwołania nie ułatwia bardzo lakoniczne sformułowanie uzasadnienia odwołania w tym zakresie ograniczające się do wskazania, że wymierzona kara pieniężna jest bardzo dotkliwa i nieadekwatna do zarzutów.

Brak konkretów powoduje zatem, że skład orzekający dysponujący dość skromnym materiałem przedłożonym w sprawie przez Obwinionego nie podzielił wątku odwołania o braku adekwatności.

Niewspółmierność jest kategorią podlegającą ocenie i musi być widoczna dla każdego z sędziów składu orzekającego. Należy pamiętać, że Rzecznik Dyscyplinarny OIRP wnioskował o wymierzenie kary 10.000,00 zł, zaś OSD wymierzył karę 6.000,00 zł.

Obwiniony wskazał wprawdzie dalej, że wymierzona kara pieniężna znacząco odbiega od wysokości otrzymanego od Pokrzywdzonego honorarium w kwocie 2.400,00 zł lecz do dnia rozprawy nie przedstawił żadnego dowodu wskazującego, że rozliczył się z Pokrzywdzonym z otrzymanej kwoty.

Nie przedłożył też żadnego pisma skierowanego do Pokrzywdzonego, w którym podjąłby próbę załagodzenia wniesionej do OIRP skargi, której słuszność sam uznał wnosząc odwołanie w innym zakresie niż co do winy.

Jak stanowi art. 65 ust. 2ba ustawy o radcach prawnych karę pieniężną wymierza się w granicach od półtorakrotności do dwunastokrotności minimalnego wynagrodzenia za pracę obowiązującego w dacie popełnienia przewinienia dyscyplinarnego. Zawiadomienie o popełnieniu deliktu dyscyplinarnego nastąpiło w roku 2021. W tym roku, na podstawie ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę (Dz.U. z 2018 r. poz. 1794), ustalono jej wysokość na 2.800,00 zł brutto. Wobec tego wymierzona kara pieniężna 6.000 zł mieści się w widełkach ustawowych.

Obwiniony w istocie w toku postępowania, które było przeciągane kilkoma wnioskami Obwinionego uzasadniającymi czy to konieczność złożenia dodatkowych wyjaśnień, czy chęcią ugodowego załatwienia sprawy z Pokrzywdzonym, nie dotrzymał żadnych swoich deklaracji w tej materii.

Obwiniony nie przejawiał żadnej refleksji nad swoim niewłaściwym postępowaniem, a ze zdania ostatniego odwołania można wręcz wywnioskować o jakimś niesprecyzowanym bliżej przyczynieniu się Pokrzywdzonego do zdarzenia.

Utrzymując w mocy orzeczenie o karze skład orzekający miał też na względzie znajdujące się w aktach sprawy zestawienie sporządzone przez OIRP, z którego wynika, że wobec Obwinionego w różnych okresach czasowych wszczęto pięć spraw dyscyplinarnych zakończonych wymierzeniem kar pieniężnych, w tym trzy sprawy są nieprawomocne.

Przechodząc do drugiego wątku to jak stanowi art. 67² ustawy o radcach prawnych postępowanie dyscyplinarne obejmuje m.in. dochodzenie i postępowanie przed sądem dyscyplinarnym. Kosztami postępowania dyscyplinarnego są koszty poniesione w jego toku, a na mocy art. 70⁶ ustawy o radcach prawnych mają one charakter zryczałtowany, a zobowiązany do ich pokrycia jest Obwiniony w przypadku ukarania, co miało miejsce w rozpatrywanym przypadku.

W toku postępowania, jak wynika z zaprezentowanego powyżej kalendarza zdarzeń, wielokrotnie była wysyłana do Obwinionego korespondencja drogą pocztową, która czasami mimo wysyłania na prawidłowy adres była przez niego niepodejmowana i następował jej zwrot, czy też wprawdzie była odbierana ale brak było reakcji na nią. To wszystko, bez istotnej potrzeby i z przyczyn stojących wyłącznie po stronie Obwinionego, angażowało czas osób związanych z postępowaniami dyscyplinarnymi oraz niezasadnie generowało koszty związane tak z wysyłką dodatkowych przesyłek pocztowych, jak i kosztami jej zwrotu do nadawcy.

WSD w Warszawie ustalił, że kwota ryczałtowa poniesionych kosztów przesyłek pocztowych wyniosła 100,00 zł co wynika z pomniejszenia zasądzonych w sprawie kosztów postępowania w kwocie 1.450,00 zł o sumę wynagrodzeń trzech sędziów 1.350,00 zł (650,00 zł + 2 x 350,00 zł).

Należy też mieć na uwadze, że w sprawie poniesiono koszty ryczałtów sędziów OSD OIRP uczestniczących w rozprawie 6 października 2022 roku i ich kwoty mieściły się w ramach § 1 uchwały nr 88/XI/2022 Prezydium Okręgowej Izby Radców

Prawnych z dnia 28 lutego 2022 r. w sprawie wysokości ryczałtów dla sędziów Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego OIRP .

Wobec tego WSD w Warszawie stwierdza, że zasądzone koszty postępowania w kwocie 1.450,00 złotych, mieszcząc się w widełkach kosztów od 500 zł do 3.000 zł określonych w uchwale Krajowej Rady Radców Prawnych Nr 86/IX/2015 z dnia 20 marca 2015 r. w sprawie określenia wysokości zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego, spełniają wymóg adekwatności odnośnie podjętych czynności.

Z tego powodu WSD w Warszawie nie podziela zarzutów w zakresie tego wątku.

W świetle powyższych rozważań rozstrzygnięto jak w *petitum* orzeczenia.

O kosztach postępowania przed sądem dyscyplinarnym II instancji orzeczono na podstawie art. 70⁶ ustawy o radcach prawnych, biorąc po uwagę, że w sprawie występował tylko jeden sędzia WSD, który stawiał się na rozprawę z poza Warszawy, co oznacza mniejsze wydatki związane z delegacją.